

Ліс має пазури й зуби.

Всім своїм камінням, терням та гілляччям він вгризався у Квінсі, коли та з вереском бігла поміж деревами. Та вона не спинялась. Ні коли каміння вїдалося в її босі п'ятки. Ні коли тонка, як батіг, гілка розсікла її обличчя, і щокою зазміїлася смужка крові.

Вона не могла зупинитись. Зупинитись означало померти. Тож Квінсі продовжувала бігти, навіть коли ожинувий кущ обплів її литку та врізався в плоть. Чагарник туго напнувся, перш ніж вона змогла вирватись. Якщо їй і боліло, вона цього не відчула. Її тіло вже зазнало більше болю, ніж могло б витримати.

Квінсі бігла завдяки інстинкту. Несвідомому розумінню, що їй потрібно рухатися хай там що. Вона вже й забула чому. Спогади останніх п'яти, десяти, п'ятнадцяти хвилин зникли. Якби її життя залежало від пам'яті про те, що саме спонукало продиратися крізь хащі, то вона вмерла б на місці посеред лісу.

Тож вона бігла. І кричала. Намагалася не думати про смерть.

На віддалі, за щільними рядами дерев, зясніло слабке біле світло.

Фари.

То вона недалеко від дороги? Квінсі на це сподівалася. Відчуття простору зникло, як і спогади.

Вона побігла швидше, закричала гучніше, кинулася на світло.

В обличчя їй ударила ще одна гілка. Вона була товщою за попередню, завтовшки з качалку, її удар приголомшив та осліпив дівчину. Її голову пройняв біль, а в тумані перед очима майнули сині іскри. Коли вони розсіялися, вона помітила постать, що стояла у світлі фар.

Чоловік.

Він.

Ні. Не Він.

Хтось інший.

Безпека.

Квінсі пришвидшила рух. Її скривавлені руки витягнулися вперед, наче ними вона могла підтягти до себе незнайомця. Порух озвався різким болем у плечі. А з цим болем прийшов не спогад, а розуміння. Нестерпно жахливе настільки, що безсумнівно реальне.

Залишилася тільки Квінсі.

Всі інші загинули.

Вона була єдиною, хто вціліла.

Коли Джеф дзвонить, мої руки саме вкриті глазур'ю. Попри всі зусилля, яєчний крем таки потрапив на пальці та в пазушки між ними, позліплювавши їх, як паста. Чистим лишився лише мізинець, яким я й приймаю виклик.

– Карпентер і Річардс, приватні детективи, – кажу я, наслідуючи придих секретарки з нуарних фільмів. – З ким вас з'єднати?

Джеф підігрує, відповідаючи голосом «міцного хлопця», десь між Робертом Мітчемом і Деною Ендрюзом.

– З'єднайте з міс Карпентер. Маю до неї невідкладну розмову.

– Міс Карпентер зайнята важливою справою. Я можу передати повідомлення?

– Так, – відказує Джеф. – Передайте, що мій виліт із Міста Чи затримується.

Мене викидає з образу.

– Джефе, ти серйозно?

– Вибач, сонце. Бентежна штука – летіти з Міста Вітрів.

– Наскільки затримують?

– Десь між двома годинами та «може-за-тиждень-буду-вдома», – відповідає Джеф. – Сподіваюся, достатньо надовго, щоб я пропустив початок пирогової пори.

– А от хрін тобі.

– Як воно там, до речі?

Я переводжу погляд на свої руки.

— Масно.

Пироговою порою Джеф називає той виснажливий відтинок між початком жовтня і кінцем грудня, коли невблаганно надходять усі ті пересичені десертами свята. Він полюбляє казати це лиховісно, здіймаючи руки та сіпаючи пальцями, наче павук лапками.

Іронічно, що саме через павука мої руки вкриті глазур'ю. Його черевце з екстрачорного шоколаду дрижить збоку кексу, а чорні лапки тягнуться вершечком і боками. Завершивши, я виставлю кексики, сфотографую їх та викладу на своєму сайті в розділі рецептів до Гелловіну. Тема цього року: «Мумія повертається (по добавку)».

— Як там аеропорт? — питаю я.

— Людно. Виживатиму в місцевому барі.

— Дай знати, якщо вас іще затримують, — кажу я. — Чекатиму тут, вкрита глазур'ю.

— Печи щодуху, — відповідає Джеф.

Кладу слухавку й повертаюся до кремового павука та шоколадно-вишневого кексу, який він частково вкриває. Якщо я все зробила правильно, червона серединка має витекти після укусу. Перевірю згодом. Зараз я переймаюся тим, що зовні.

Оздоблювати кекси складніше, ніж видається. Особливо якщо результат виставлятиметься на огляд. Неохайність тут неприпустима. У досконалому світі помилки коштують невблаганно дорого.

«Зважай на дрібниці».

Це з «Десяти заповідей» на моєму сайті, якраз між «Подружись із мірним посудом» і «Не бійся невдач».

Я закінчую перший кекс і переходжу до іншого, аж мій телефон дзвонить удруге. Цього разу в мене вже нема

чистого мізинця, і я вимушена проігнорувати дзвінок. Телефон не вгаває, поволі сунучись стільницею. За якийсь час він умовкає, а ще за мить – промовисто дзенькає.

Повідомлення.

З цікавістю відкладаю мішечок з глазур'ю та зиркаю на екран. Повідомлення від Купа.

«Потрібно поговорити. Віч-на-віч».

Мої пальці завмирають над телефоном. Хоча Купові до Мангеттену їхати три години, це його ще жодного разу не спиняло.

Я відписую: «Коли?».

Відповідь надходить за мить: «Зараз. Де зазвичай».

Тривога прокочується моїм хребтом. Я роблю всі звичні процедури перед зустріччю з Купом. Чищу зуби. Фарбую губи. Закидаюся ксанаксом. Блакитну пігулку запиваю виноградною газованкою прямо з пляшки.

У ліфті до мене доходить, що слід було перевдягтися. Я досі в одязі для готування: чорних джинсах, одній зі старих Джефових сорочок і червоних босоніжках. На всьому – сліди борошна та тьмяні плямки харчового барвника. Я помічаю на тильній стороні долоні смужку присохлої глазури, крізь синьо-чорний шар якої просвічується шкіра. Схоже на синець. Я її злизую.

Вийшовши на Вісімдесят Другу вулицю, я звертаю праворуч до площі Колумба; вулиця кишить пішоходами. Моє тіло зіщулюється від такої кількості незнайомців. Я спиняюсь і занурюю пальці до сумочки, шукаючи перцівку, яку завжди ношу з собою. Юрби людей викликають відчуття оманливої безпеки. Лише намацавши балончик, я продовжую йти далі з виразом «не займай мене» на лиці.

Хоча надворі й сонячно, повітря пронизує прохолода. Як воно звично буває у Нью-Йорку в жовтні, погода міняється між теплом і холодом, але осінь неухильно стверджує своє панування. У Парку Теодора Рузвельта, що саме відкривається з-за рогу, дерева убрані в зелене з жовтим.

Крізь листя я бачу задній бік Американського музею природознавства, де цього ранку повно школярів. Їхні голоси, мов пташиний щебет, дзвенять між дерев. Раптом лунає пронизливий вереск, і діти замовкають. На одну мить. Я завмираю на тротуарі, напружена не самим вереском, а подальшою тишею, — та невдовзі дитячі голоси лунають знову, і я заспокоююсь.

Я продовжую йти, прямуючи до кав'ярні за два квартали на південь від музею.

Куди зазвичай.

Куп чекає на мене за столиком біля вікна. Він виглядає так, як завжди: гостре фактурне обличчя, що здається задумливим у миті спокою, як от зараз. Високе й повне тіло, великі руки, на одній з яких замість обручки одягнений випускний перстень з рубіном. Єдина зміна — у волоссі, яке він голить майже налісо, — кожної зустрічі з'являється нова сивина.

Його присутність у кав'ярні помічають усі бабці та накофеїнені гіпстери, яких тут повно. Ніщо так не напружує людей, як коп у повному спорядженні. Навіть без нього Куп справляє загрозливе враження. Він — здоровань, складений із брил округлих м'язів. Накрохмалена синя сорочка та чорні штани з гострими як лезо стрілками лише підкреслюють його статуру. Куп підводить погляд, і в його очах я помічаю втому. Він, певно, приїхав сюди прямо зі служби, з третьої зміни.

На столі вже стоять дві чашки. Чорний чай з молоком і подвійним цукром для мене. Кава для Купа. Чорна. Без цукру.

— Квінсі, — промовляє він, киваючи.

Куп завжди киває. Для нього це як потиснути руку. Ми ніколи не обіймаємося. Жодного разу відтоді, як я відчайдушно обійняла його в ніч нашої першої зустрічі. Скільки б разів ми не бачились, ця мить завжди присутня, завжди прокручується на повторі, доки я її не відкину.

«Вони мертві, — вичавила тоді я, хапаючись за нього; слова мої густо хрипіли в горлянці. — Вони всі мертві. А він — досі тут».

За десять секунд Куп урятував мені життя.

— Це справжня несподіванка, — кажу я, сідаючи.

Мій голос дрижить, і я намагаюся це приховати. Не знаю, навіщо Куп мене покликав, але якщо через погані новини, то я хочу бути спокійною, коли їх почую.

— Маєш гарний вигляд, — каже Куп, швидко окидаючи мене оком, до чого я вже звикла. — Але ти трохи схудла.

Його голос звучить занепокоєно. Він думає про шість місяців після Соснового котеджу, коли я втратила апетит настільки, що знову опинилася на штучному харчуванні у лікарні. Пам'ятаю, як прокидалась і бачила Купа, що стояв перед ліжком і вдивлявся у пластикову трубку в моєму носі.

«Не розчаровуй мене, Квінсі, — сказав він тоді. — Ти ту ніч не для того пережила, щоби зараз отак померти».

— Дрібниці, — відказую я. — Просто нарешті зрозуміла, що не обов'язково з'їдати все, що спечу.

— І як воно? Як печеться?

– Та чудово. Набрала п'ять тисяч підписників за чверть року й уклала угоду з рекламодавцем.

– Це чудово, – каже Куп. – Добре, що все гаразд. Треба, щоб ти якось щось і мені спекла.

Як і кивання, це – незмінна риса Купа. Він завжди так каже, нічого не маючи на увазі.

– Як там Джеферсон? – питає Куп.

– Все гаразд. Управління Народного захисника¹ саме призначило його головним представником в одній жирній справі.

Я не згадую про те, що підозрюваного в цій справі звинувачують у вбивстві детектива з відділу наркоконтролю при зірваному затриманні. Куп і без того з підозрою дивиться на Джефову роботу. Не варто підливати олії хоча б у цей вогонь.

– То й добре, – каже він.

– Він відлучився на два дні. Мусив полетіти до Чикаго взяти свідчення в родичів. Каже, тоді присяжні будуть поблажливішими.

– Гмм... – неуважно киває Куп. – То, варто гадати, він ще не освідчувався?

Я хитаю головою. Я казала Купові, що сподівалася на Джефову пропозицію під час серпневого відпочинку на Зовнішніх мілинах², але обручки досі не отримала. Це заради цього я дещо схудла. Я стала однією з тих дівчат, які бігають уранці лише для того, щоби влізти в потенційну весільну сукню.

---

¹ Неурядова організація у Сполучених Штатах, що надає юридичну підтримку звинуваченим у тяжких злочинах.

² Смуга вузьких піщаних бар'єрних островів узбережжя Північної Кароліни, популярне місце відпочинку.